

CUPRINS:

Introducere

Înlăturarea unor înțelegeri greșite ... 7

I. O mărturie despre sine a lui Judith von Halle și influența sa asupra celor care o susțin ... 11

II. Metoda cercetării spirituale antroposofice și contraimagea ei în "călătoriile în timp" și în vederile legate de trup ... 21

III. Contradicții față de cercetările lui Rudolf Steiner ... 32

Anexe

1. Remarci privind cartea lui P. Tradowsky ... 85

2. O raportare incorectă la Rudolf Steiner ... 102

3. Evaluarea lui Judith von Halle de către un tombergian ... 109

Note ... 113

Bibliografie ... 131

1. O MĂRTURIE DESPRE SINE A LUI JUDITH VON HALLE ȘI INFLUENȚA SA ASUPRA CELOR CE O SUSȚIN

După părerea mea, fenomenul Judith von Halle, cât și influența sa asupra celor ce o susțin nu pot fi înțelese cu adevărat dacă nu cunoști mărturia pe care a făcut-o despre sine. Într-o declarație din anul 2004 (când, așa cum relatează ea, i-au apărut primele semne pe trup) se revelează cu o claritate deosebită întreaga configurație sufletească a lui Judith von Halle.

Istoria acestei mărturii despre sine a început în anul 2004, sub forma unei scrisori a lui Judith von Halle adresată Consiliului Director de la Dornach, cât și Consiliului Director al Societății Naționale Antroposofice Germane. Din acest motiv, a rămas ca o exprimare privată, pe care am respectat-o, dar pe care, în calitate de membru al Consiliului Director de la Goetheanum, am luat-o la cunoștință cu neplăcere. Această mărturisire a determinat conflictul de la Berlin (desigur, cu deplina încuviințare a lui Judith von Halle) și a fost publicată. În anul 2007 a fost instituită în Societatea Antroposofică din Germania o comisie de observare, care trebuia să-și încheie lucrările cu un raport oficial privind conflictul apărut la Berlin.

În acest raport s-a exprimat punctul de vedere al tuturor celor care au luat parte la conflict și, cum este de la sine înțeles, printre ei se afla și Judith von Halle. Raportul a fost trimis tuturor membrilor Societății Antroposofice din Germania ca bază pentru formularea unor opinii ce urmau să fie exprimate la Adunarea Generală anuală ce trebuia să aibă loc. Totuși, înainte ca textul să fie trimis spre publicare, toți cei care au participat ca autori au avut posibilitatea de a-și revedea contribuția, de a corecta, tăia sau reface unele părți. Acest lucru a vizat-o, desigur, și pe Judith von Halle. Ea a avut posibilitatea ca, în ultimul moment, să elimine mărturisirea pe care a introdus-o ca o parte a raportului, sau să o formuleze altfel. Dar nu a făcut acest lucru, și astfel respectiva mărturie a devenit publică.

Apoi ea a apărut în scrierea *Rezumat al Raportului final al Comisiei pentru aflarea unor judecăți referitoare la desfășurarea crizei de la Berlin, din 2003-2006, în Materiale pentru Adunarea Generală a membrilor din 2007*, din „Comunicări despre munca antroposofică din Germania”, nr. 4/2007, care, după cum am spus deja, a fost adresată tuturor membrilor Societății Antroposofice din Germania.

Deoarece această mărturisire despre sine a lui Judith von Halle a fost publicată în formă neschimbată, mi-am permis să o public în revista săptămânală „Das Goetheanum”, într-o scrisoare deschisă adresată lui Dietrich Rapp, ca răspuns la critica adresată mie referitoare la capitolul *Puterile Fantomului și stigmatizarea*, din Anexa cărții mele *Misteriul Învierii în lumina antroposofiei*.? Deoarece există probabilitatea ca cei mai mulți cititori să nu cunoască textul scrisorii mele deschise adresată lui Dietrich Rapp sau să nu mai aibă în conștiință conținutul ei, aş dori să îl aduc din nou la cunoștință. În acesta cititorul nu găsește numai problematica mărturisire despre sine a lui Judith von Halle (redată cursiv în scrisoare), ci și câteva din gândurile mele referitoare la aceasta, care sunt la fel de actuale și astăzi cum au fost când au fost publicate.

O scrisoare deschisă adresată lui Dietrich Rapp

Dragă Dietrich Rapp,

Cu aceste rânduri aş vrea să răspund la câteva afirmații din recenzia dumneavoastră. *

* Ca explicație pentru cititorii români, în acest loc trebuie spus: În anul 2008 a apărut la Editura Freies Geistesleben din Stuttgart carte mea *Misteriul Învierii în lumina antroposofiei*, care a fost tradusă și publicată la sfârșitul anului 2013 și în limba olandeză. În revista săptămânală „Das

Goetheanum” au fost publicate două recenzii despre această carte: una pozitivă, din partea lui Heinz Zimmerman, pe atunci membru al Consiliului Director al Societății Antroposofice Generale, și una critică, din partea redactorului de atunci al revistei, Dietrich Rapp. În această ultimă recenzie este vorba mai puțin despre conținutul cărții înseși, cât despre Anexa acesteia, „Puterile Fantomului și stigmatizarea”. În această Anexă am încercat să explic fenomenul semnelor de sânge, al stigmatelor, din punct de vedere spiritual-științific. Pentru aceasta am luat ca exemplu o persoană din Germania care a trăit la începutul secolului al XIX-lea, care avea stigmatele și era vizionară, Anna Katharina Emmerich. Critica lui D. Rapp a fost îndreptată în primul rând împotriva acestei Anexe. Și anume, din cauză că, după părerea sa, prin caracterizarea viziunilor Katharinei Emmerich s-ar face referire, de fapt, la Judith von Halle. (Vezi remarcile mele la aceasta mai jos, în acest capitol.) În plus, mi s-a luat în nume de rău faptul că am citat cuvintele lui Rudolf Steiner referitoare la A. K. Emmerich, în care este spus, printre altele, și că „ea era o deosebit de bună somnambulă”. (Ele se găsesc în Răspuns la întrebări din ciclul de conferințe *Mituri și Misterii egiptene* (GA 106) și nu sunt încă publicate în Operele complete.) Pentru a contracara remarcile critice ale lui D. Rapp, am răspuns cu o scrisoare deschisă în aceeași revistă. Tocmai în această situație, pentru mine era deosebit de importantă mărturia, care a devenit cunoscută public între timp, despre propria persoană a lui Judith von Halle, pentru a pune din nou în centrul discuției persoana și opera sa. (Redată aici cu scriere cursivă.) Căci fără a cunoaște această mărturisire de sine nu este posibilă o judecată obiectivă asupra ei și a influenței pe care ea o exercită asupra susținătorilor săi.

În critica exprimată referitor la faptul că în cea *Anexă* nu am amintit numele lui Judith von Halle se află, conform părerii mele, o neînțelegere a obiectivelor pe care le leg de acest Apendice. Eu am indicat și am caracterizat, pe cât de obiectiv posibil, fenomenul stigmatizării și cu aceasta și respectivele *călătorii în timp*. De aceea acolo există exemple de oameni stigmatizați care relatează despre călătorii în timp, dar care nu sunt contemporani ai noștri (deoarece nici în prezent Judith von Halle nu este singura persoană stigmatizată), pentru ca, prin aceasta, să nu fie stârnite emoții inutile. Din acest motiv, nu am vrut să o implic direct pe Judith von Halle în această discuție ci să ridic întreaga problematică pe un plan superior, suprapersonal. Nu aș fi avut nimic împotriva dacă cărțile mele ar fi fost tratate obiectiv – fără o referire directă la ea și fără să fie amintit numele meu –, chiar dacă ele erau analizate în mod necesar critic. Un astfel de procedeu l-aș fi considerat absolut corect.

Faptul că unii cititori fac o legătură între prezentările mele și persoana lui Judith von Halle îi face pe unii, printre care se află și Wolfgang Garvelmann, autorul cărții *Ele Îl văd pe Christos. Anna Katharina Emmerich, Therese Neumann, Judith von Halle* [...] să-și facă griji. Cartea a apărut în Editura de la Goetheanum, ca și toate cărțile lui Judith von Halle, împreună cu un cuvânt de încheiere, scris de ea însăși, în cartea sa *Cina cea de Taină*. Judith von Halle încearcă, în cuvântul său de încheiere, cu ajutorul unui exemplu concret, să stabilească o asemănarea a viziuni lor ei cu cele ale Katharinei Emmerich.

În Apendicele cărții mele am încercat o prezentare spiritual-științifică a fenomenului stigmatizării, care însoțește istoria unei părți a omenirii creștine timp de secole. Comparăția celor doi contemporani, a lui Novalis, adevărat inițiat creștin și premergător direct al antroposofiei”, și a Katharinei Emmerich, o vizionară predispusă somnambulic, trebuia să ne arate unde se află granițele dintre știința spirituală a lui Rudolf Steiner și trăirile spirituale ale lui Emmerich. Tăcerea lui Rudolf Steiner în ceea ce o privește pe Katharina Emmerich este la fel de grăitoare ca multe ale lui conferințe referitoare la Novalis. Această tăcere ne indică cu claritate curente oculte cu care nu trebuie să fie asociată antroposofia lui Rudolf Steiner. Asemenea exemple din secolul al XIX-lea erau menite să ne arate care sunt căile care conduc la antroposofie și cele care ne îndepărtează de ea. În afară de aceasta, nu pot să îmi imaginez cum tăcerile lui Rudolf Steiner în ceea ce o privește pe Katharina Emmerich și încercarea mea de a-l înțelege spiritual și științific nu pot să fie discutate în context antroposofic!

Eu nu am vrut să produc, cu cartea mea, o operă polemică, îndreptată în mod personal împotriva

cuiva. Din acest motiv nu a existat pentru mine niciun temei să amintesc în Anexă numele lui Judith von Halle. Deoarece am fost obligat de recenzia dumneavoastră, răspund cu această *Scrisoare deschisă* și prezint, în cele ce urmează, felul cum văd eu problema. Trebuie totuși să resping, din motivele amintite, reproșul dumneavoastră că aș fi scris „o carte necinstită”.

În respectiva Anexă mi-am exprimat punctul de vedere și am făcut încercarea de a-l justifica pe baza științei spirituale. Eu nu oblig pe nimeni să îmi împărtășească părerea. Fiecare este liber să urmeze sau să nu urmeze convingerile mele. Și e de la sine înțeles să existe păreri diferite; eu recunosc faptul că există oameni care au altă opinie în această problemă. Desigur, fiecare trebuie să-și facă propria impresie, apoi trebuie să înțeleagă că asupra aceluiași fenomen pot exista judecăți diferite, că fiecare este liber să găsească convingător un punct de vedere sau altul. Despre o „anatemizare”, așa cum vă exprimați dumneavoastră, nu poate fi nicidecum vorba. Totuși, ca la oricare altă confruntare spirituală, trebuie să domnească și în acest caz libertatea de exprimare a părerilor.

După părerea mea, ceea ce conduce la o adevărată problemă este faptul că doamna von Halle, pe baza stigmatizării și a trăirii ei, are pretenția de a exercita o imensă autoritate spirituală. Astfel că, la scurt timp după ce i-au apărut stigmatul, și după ce s-au instalat și „călătoriile în timp”, într-o scrisoare circulară din septembrie 2004 adresată reprezentanților centrelor de lucru din Germania ale Societății Antroposofice și Consiliului Director al Colegiului Școlii Superioare de la Goetheanum, ea a comunicat următoarele: *Vă rog să nu mă priviți ca pe un om asupra căruia acționează un șir de minuni neclare. Vă rog să vedeți elementul care stă la baza acestui fenomen. Orice prezentare a evenimentelor nu trebuie să aducă în prim-plan persoana mea. Aceste evenimente mi se întâmplă mie, ele sunt legate de ființa mea. Totuși, Christos însuși este Cel care, mereu, cu totul personal – în iubire – agrăiește, când voi vă confrunțați cu acest eveniment de stigmatizare, care a apărut în Societatea Antroposofică, prin care El, prin harul Său, prin conducerea și susținerea karmei Sale, vrea să mărturisească despre mersul Său prin lumea Pământului, despre autenticitatea Sa, despre atotprezența Sa.*

Fraza de încheiere a acestei mărturisiri vorbește de la sine. O astfel de pretenție înseamnă pentru mine sfârșitul antroposofiei. În întreaga istorie spirituală, niciun sfânt, niciun stigmatizat și niciun papă nu au emis astfel de pretenții. Vorbele citate au fost reluate într-o a doua scrisoare circulară, pe care Judith von Halle a semnat-o împreună cu alții, cu o precizare: Judith von Halle este purtătoarea Fantomului lui Christos cel Înviat. Această afirmație acționează asupra mea în așa fel încât orice apreciere liberă și neîngrădită asupra conținutului scrierilor și a conferințelor sale următoare nu mai este posibilă.

Aici se află și răspunsul la critica dumneavoastră ulterioară.

E de la sine înțeles că Societatea noastră Antroposofică este deschisă pentru toate curente care sunt asociate cu Michael și cu Școala sa suprasensibilă – totuși nu pentru astfel de -retenții. Prin ele, în antroposofie intră un element care exercită o puternică acțiune sugestivă, care îngreădește libertatea oamenilor, și de aceea îi este ființial străin.

Ca urmare, comparația lui Judith von Halle cu Theodora din dramele-misteriu ale lui Rudolf Steiner îmi apare ca fiind incorectă. Ea nu este stigmatizată și nu este o persoană care relatează despre „călătorii în timp”. Ea povestește simplu despre trăirea lui Christos în prezent, și anume cum această trăire, conform lui Rudolf Steiner, începând din timpul nostru, se va răspândi în întreaga omenire și pentru care antroposofia reprezintă o pregătire necesară. În dramele-misteriu, Theodora este un exemplu de modestie și reținere.

Și nu pot să înțeleg remarca dumneavoastră despre „tendința gnostic-platonică” pe care credeți că o găsiți în cartea mea. Căci Rudolf Steiner accentuează că Trupul Învierii nu poate fi văzut cu ochii fizici (altfel Maria Magdalena L-ar fi recunoscut imediat pe Cel Înviat). Nu am citit nicăieri la Rudolf Steiner că se poate vedea ceva în lumea spirituală cu ochii fizici. Așa că eu sper că cititorul cărții mele va identifica din conținutul ei importanța hotărâtoare a trupului fizic. Cartea mea a fost

scrisă pentru a face inteligibilă oamenilor actuali Învierea în trup pe baza cercetărilor spirituale ale lui Rudolf Steiner.

Aș fi pregătit să răspund și la celelalte reproșuri pe care mi le faceți, dar acest lucru ar depăși granițele redacționale pentru această scrisoare. Celor cu adevărat interesați de această temă le propun să citească fragmentele din cartea mea pe care dumneavoastră le menționați.

Cu salutări prietenești,

Sergej

Prokofieff

P.S.: Aș vrea să vă mulțumesc că mi-ați atras atenția asupra greșelii de tipar de la pagina 181 din cartea mea.